

Η ποίηση του Α. Φωστιέρη εμπνέει τα παιδιά!

1^η ομάδα: Μάριος Λουκάς, Φρειδερίκη Κώτση, Μελίνα Μαυραγάνη, Ιωάννης Μπούζας (Γγ)

Σκέψη μέσα στη σκέψη

Τρεις ώρες τώρα προσπαθώ να κοιμηθώ,
Σαν κουνούπια οι σκέψεις με ενοχλούν
Αλλά ποιο το νόημα;

Σκέψη μέσα στη σκέψη,
Λόγια μέσα στα λόγια,
Καταστάσεις μέσα στις καταστάσεις,
Πνίγομαι ακόμα και με το οξυγόνο,
Αιωρούμαι πάνω από το μαύρο.

Σαν αναποδογυρισμένο σκαθάρι,
ανήμπορο να σηκωθεί στα πόδια του.
Τί θα γίνει αν αφεθώ και χαθώ;
Κανείς δε θα νοιαστεί!

Σκέψη μέσα στη σκέψη.
Με κυριαρχεί!

2^η ομάδα: Ρίτα Λουκοπούλου, Ηλίας Μαζεμένος, Χάρης Νάκας, Γιώργος Νικολής (Γγ)

Οι σκέψεις που αλλάζουν τον κόσμο

Πάνω στον στίχο που θα γράψω ακροβατώ,
τα κύματα των λέξεων αγναντεύω.
Τα ανοίγω στα δύο και οι λέξεις χύνονται,
σκορπίζονται οι λέξεις στο χαρτί,
οι σκέψεις με βασανίζουν.

Δένω την κούνια μου στο γερό κλαδί και
αιωρούμαι πάνω από το μαύρο.
Λιώνει το βάρος του μυαλού,
μαύρο σκοτάδι αντικρίζω,
όμως, την αισιόδοξη πλευρά φαντάζομαι,
και ο κόσμος αλλάζει γύρω μου!

3^η ομάδα: Φίλιππος Λαμπράκης, Δάφνη Μαργέλου, Θάνος Ντόντος, Ειρήνη Παπαευαγγέλου
(Γγ)

Καράβι Ακυβέρνητο

Αυτές οι λέξεις σκάσανε σαν ρόδι
το ποίημα αυτό από το μυαλό μου φυτρώνει.
Μπουκάρουν караβάνια ολόκληρα
Λέξεις και σκέψεις βγαλμένες από όνειρα.
Δεν μπορώ να διαχειριστώ όλους τους πόθους
που στο μυαλό μου αντηχούν κρότους.
Να συνθέσω ποίημα δεν ξέρω αν μπορώ,
νιώθω σαν θήραμα πιασμένο στον ιστό.
Νιώθω λες και πέφτω στο απόλυτο κενό.
Και από τις σκέψεις μου μια μέρα θα πνιγώ!

4^η ομάδα: Μαρίζα Καρίμπα, Αλέξανδρος Μακρυπόδης, Χάρης Μπαμπαλής, Αντιγόνη Παπαϊωάννου,
Διώνη Παρδάλη (Γγ)

Το κενό των λέξεων

Αυτές οι λέξεις σκάσανε σα ρόδι,
Ένα κλαδί γερό είναι το ποίημα,
Ένα συνονθύλευμα λέξεων και όρων που μας κρατάει στη ζωή,
Στον ουρανό της μοναξιάς των συνανθρώπων,
Στο ξέφωτο του δάσους των ονείρων
λιώνει το βάρος του μυαλού,
Σαν τα κουνούπια οι σκέψεις το λογχίζουν,
Σαν πυροτέχνημα έκρηξη θρύψαλα αστέρων,
απέραντο το διάστημα, απέραντα τ'αστέρια,
απέραντες και οι σκέψεις μου,
Πάνω στον τοίχο που γράφω ακροβατώ,
Τρεις ώρες προσπαθώ να κοιμηθώ
Να κάνω το ταξίδι του φωτός,
Γιατί λοιπόν τα σύνορα ερμητικά δεν κλείνω,
Την κόλαση βλέπω μπροστά μου,
Αφήστε με να φύγω!

5^η ομάδα: Μάριος Δεσυνιώτης, Ζωή Μαργαντίνη Παρίτση, Θωμάς Μοθωναίος, Χρύσα Μαρούλη ,
Κατερίνα Μπλάνα (Γγ)

Οι σκέψεις

Ένα κλαδί γερό είναι το ποίημα μου
που το έφτιαξα με σκέψεις
που εκφράζω με τις λέξεις.
Το ποίημα αυτό είναι ένα περπάτημα
ο κάθε στίχος ένα πάτημα.

Πάνω στους στίχους που έχω γράψει ακροβατώ.
Μου έρχονται σκέψεις και δεν σταματάω να δημιουργώ.
Στο μονοπάτι που η σκέψη με οδηγεί,
θα χαράξω νέα αρχή.

Με μια ελπίδα στο μια μυαλό μου για το αύριο:
Να βρει ο κόσμος νέες αξίες, πέρα απ' το ευρώ και το δολάριο

Γύρω από αυτές τις φράσεις αιωρούμαι.
Αυτές οι φράσεις με οδηγούνε!
Στο μονοπάτι που με σκέψη δημιουργώ
πάνω από το μαύρο απεριόριστο κενό
Με μια ελπίδα στο μυαλό μου:
για το αύριο!

6^η ομάδα: Άρτεμις Λεμονή, Νικόλας Μεταξάκης, Άρης Ντουντούμης, Ήβη Παπαγεωργοπούλου (Γγ)

Η άνοδος

Τα σκαλιά του ουρανού
με τόλμη ανεβαίνω.
Ανεβαίνω και ας μην ξέρω τι θα γίνει
Στο δακτυλάκι το μικρό της άνωσης
λιώνει το βάρος του μυαλού
Ένα σκαλάκι πριν τον τερματισμό,
πέφτω με τα φτερά κλειστά.
Και σκάω στη γη σαν ρόδι!
Και δεν τολμώ
ούτε λεπτό να σκεφτώ,
τι θα γινόταν άμα δεν έφτανα ποτέ
όποτε ακάθεκτος ορμούσα στο κενό.
Και γι' αυτό, τον δρόμο τον ανοδικό ακολουθώ!

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ

Πότε ξημέρωσε πρώτη φορά στα μάτια μου;
Πότε είδα τον ήλιο τον λαμπρό;
Και κοίταξα
Κοίταξα εσένα
Σε γνώρισα
Σε έμαθα
Με έβγαλες από το σκοτάδι
Την άγρια μοναξιά
Με πήρες στην αγκαλιά σου και ένιωσα ξανά
Θυμήθηκα τότε που ήμουν μικρός
Ξεγνοιασιά και ηρεμία
Αχ πόσο μου λείπει αυτός ο καιρός
Δίπλα δίπλα βαδίζουμε
Κοντά κοντά αναπνέουμε
Κάθε πρωί, κάθε φωνή είναι σαν γιορτή
Πριν σε γνωρίσω τα μάτια μου είχα κλειστά
Ζωή και γλέντι δεν υπήρχε πουθενά
Εάν με ρωτάς ναι θα το έκανα ξανά
Μπορεί να περίμενα μα άξιζε
Μπορεί να καιγόμουν σαν το ξερό κλαδί
Μα με το που ήρθες εσύ έζησα ξανά από την αρχή

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΜΕΝΕΙ

Αυτό που μένει περισσότερο είναι αυτό που φεύγει
Σαν τα λόγια που λέμε εν βρασμό
Δεν τα εννοούσα μητέρα μην με παρεξηγείς
Υπήρξα κάποτε και εγώ παιδί
Μα ότι και αν είπα δεν το εννοούσα
Σαν πετραδάκι στην πέτρα μιλούσα
Σεβασμό και αγάπη είναι οι λέξεις κλειδί
Και εάν με αφήσεις θα φύγω από τη ζωή
Δεν σε μισώ
Μονάχα σε κοιτώ
Σε θαυμάζω από μυαλό και ομορφιά
Αγάπη πάντα έδινες και συντροφιά
Λέξεις που από το στόμα φεύγουν και χρόνο δεν έχουν να τις σκεφτούν
Είναι έννοιες που δεν πρέπει να μετρηθούν

ΑΠΟΛΙΘΩΜΑ ΗΧΟΥ

Να κελαηδήσει

Να κελαηδήσει το αηδόνι

Το τραγούδι του να πει

Να ακουστεί , τις σκέψεις του να μοιραστεί

Να μας πει την ιστορία του

Τα παθήματά του και τον βίο του

Τους τόπους που είδε τους μακρινούς

Τους φίλους που λησμονεί τους παλιούς

Και ύστερα τους νέους που γνώρισε

Και ποτέ δεν ξεχώρισε

Κάθε βράδυ φαγητό , τραγούδι και χορό

Πως ήταν;

Πως 'ήταν άραγε να ζεις με φίλους μα μόνος στην ψυχή;